

4 pCt. rentebærende Hypotekbeviser (eller kongelige Obligationer) at modtage til pari Kurs til saadant Beløb, som i Henhold til § 1 og andre Bestemmelser i denne Lov tilkommer Tiendeejeren for hans kapitaliserede Tienderet.

Alle de Hypotekbeviser (eller kongelige Obligationer), der saaledes maatte tilfalde offentlige Institutter eller Fideikommiss'er, haandlægges.

§ 4.

De udstedte Hypotekbeviser (eller kongelige Obligationer) skulle af Staten indfries enten ved Indkøb eller efter Lodtrækning til pari Kurs i Løbet af højst 50 Aar.

Anmærkning:

Al Tiende kapitaliseret udgør c. 180 Mill. Kr.
nedsat med $\frac{5}{25}$ (20 pCt.) 36 —

Statens Prioritetsobligationer c. 144 Mill. Kr.

Renten heraf indbringer aarligt 5.76 Mill. Kr.

Hvis Staten til Forrentning og

Amortisation af 180 Mill. Kr.

i Hypotekbeviser anvender

$4\frac{1}{2}$ pCt. 8.10 —,

bliver Statens aarlige Udgift c. 2.34 Mill. Kr.

Derved ere alle Hypotekbeviser amortiserede i Løbet af ca. 50 Aar, hvorefter Staten af sine Prioritetsobligationer har en aarlig Indtægt af 5.76 Mill. Kr.

Men de udstedte Prioritetsobligationer have med den givne Sikkerhed omtrent Penges Værdi, og som Pant i udenlandsk Bank vil derpaa under heldige Konjunkturer let laanes 3 pCt.'s Penge. Dermed kan indløses Størstedelen af Hypotekbeviserne, og det udenlandske Laan kan da ved en aarlig Ydelse af 4 pCt. forrentes og være amortiseret i Løbet af 36 Aar. Alle Hypotekbeviser ville da med en aarlig Ydelse fra Statens Side af c. 1.7 Mill. Kr. være amortiserede i Løbet af c. 40 Aar, hvorefter Staten faar en aarlig Indtægt af c. 5.76 Mill. Kr.

Af *Berntsen*:

Til § 24.

16) I 2det Stykke, 3die sidste Linie, udgaa Ordene: „en af Kirkeministeren godkendt“.

Af *P. T. Nielsen, Ovesen og Sandbæk*:

Til § 29.

17) I sidste Stykke, 1ste Linie, ændres „samtlige Tiendeyderes“ til: „Tiendeydernes“.

De stillede Ændringsforslag og de Paragraffer, hvortil de vare stillede, sattes til Forhandling under et.

Ordføreren (Vilhelm Lassen): Der vil ikke være nogen Anledning til her, da Tiden, som vi alle vide, er knap, at begynde at repetere Tiendens Historie. Hvad vi alle vide, er, at Tienden oprindelig er Skat, paalagt til almindelige Formaal, til Kirkerne, og lagt paa alle Samfundsklasserne — efter den Tids Maal lagt lige paa alle Samfundsklasser. Hvad vi ogsaa vide, er det, at det er gaaet med denne Skat som med saa mange Byrder i Samfundet og Samfundene, at de stærkeste Skuldre have væltet den fra sig over paa de svagere. Det gaar jo altid saaledes i Samfundene, at der, ligesom i enhver anden Organisation, have alle mulige Plager Tilbøjelighed til at samle sig paa det svageste Sted. Saaledes have under den historiske Udvikling ogsaa alle Byrder Tilbøjelighed til at falde paa de Steder i Samfundene, hvor Modstanden er svagest. I nogle Aarhundreder var Modstanden svagest i Bondestanden, og saa gik det saaledes, at saa væltedes efterhaanden denne Byrde af de andre Samfundsklasser, som oprindelig ogsaa havde baaret den, over paa Bondestanden. Adelen frigjorde sig for Byrden, hos de andre Stænder ophørte Tiendeydelsen lidt efter lidt paa forskellig Vis, og til syvende og sidst blev det da saaledes, at det væsentlig kun var Bondejorden, som kom til at bære Tiendebyrden. Der paa Bondejorden ligger den endnu, og det, som er Maalet med denne Reform, er i nogen Maade at bidrage til at udligne den Urimelighed, der er i dette Faktum.

Det er den ene Side af Tiendens Historie, at den fra at være en Skat, som har ligget paa hele Befolkningen, efterhaanden er bleven væltet over paa en ganske enkelt Del af den. Den anden Side af Tiendens Historie er den, at den fra at være en Skat helt og holdent, fra at være noget, som Samfundet oprævede, og som tilhørte Samfundet, efterhaanden gik over